

До Япония, обратно и вече различна

Япония - страната на изгряващото слънце, винаги е била далечна и жадувана дестинация за мен. Потопих се в динамичния живот там за месец и половина, и след връщането си вече не бях същата.

Япония е страна с много добре развита икономика и високи технологии. Хората там имат здрава морална система и ценят всичко, което ги заобикаля.

Моето пътешествие беше до Токио - огромен град, изграден от стотици многоетажни сгради, изпълнен с милиони блещукащи светлини и с още повече хора. С тази картина започна една приказка за мен. Никога не бях посещавала такъв град - международен притегателен бизнес център и същевременно богат на културни развлечения. В него е събрано всичко – от стари запазени традиции и обичаи, през културни забележителности от миналото, до модерни музеи и най-нови технологии. Потопих се в Токио не просто като турист, а навлязох във всекидневието, бях част от истинската Япония. С всяко качване на влака от спирка Мотоямата аз ставах все по-мотивирана да разбера японския начин на мислене, по-заинтересована за техния живот. И с всяко слизване от влака, с всеки изминал ден получавах повече и повече от това, което търсех.

Открих, че хората там са организирани, точни и отговорни. Японците са учтиви, любезни и уважават околните. Живеят в свят на високи технологии, но това не им пречи да пазят своята история, природа и да ценят културата си.

Благодарение на AFS, международна доброволческа организация, се почувствах в добри ръце още със самото кацане на летище Токио. Всичко, от посрещането ни в точно определен час на летището от мили доброволци, до настаняването ни в хотел за три дни ориентация и целият престой в Япония, беше изпълнявано под предварително подготвена програма. Първите дни от моето пътуване, изпълнени с игри и забавления заедно с хора от Канада, Америка, Хонг Конг, Швеция и Италия, неусетно ме подготвиха за понататашния ми престой. Интересно беше и къпането в традиционна японска баня - сенто. Разделени по пол в различни помещения, първо всеки се изкъпа под душ, а после чисти, момичетата заедно влезнахме в малък басейн с топла вода. Така още в началото преминахме бариерите и притесненията помежду си. Преодоляхме различията си и прекарахме шест невероятни седмици, споделени с хора от целия свят и някак през това време същият този свят се промени в моите очи.

Японците са много отговорни хора, които се грижат за собственото си общество. В това се убедих още с използването на градския транспорт, който заема огромна част от живота там. Милиони хора използват автобусите, метрата и влаковете, които никога не закъсняват и спазват точно разписание. Въпреки че се използва толкова много, транспортът е нов и добре поддържан, което само доказва гражданската съвест и дисциплина на японците. Мрежата е изключително добре развита. Картата на метрото, която моето приемно семейство ми осигури, представляваше лист, препълнен с разноцветни преплитачи се линии. И за да не се загубя аз или някой като мен в Токио, навсякъде могат да се намерят информационни бюлетени, карти и гайдове за ориентация и улеснение. Интересен факт за мен беше, че в най-заетите часове има вагони само за жени, за да могат те да се чувстват удобно и да не се притесняват от мъжете в претъпканите влакове. Дори в транспорта японците се грижат за удобството на обществото.

Най-много за Япония научих от моето приемно семейство, които показаха приветливост и загриженост. Макар само за шест седмици, те наистина бяха мое семейство. Винаги бяха много мили и отзивчиви. Тази учтивост ме предразполагаше да оценя това, което те правят за мен, а и да

чувствам, че се радват на моето присъствие. Времето прекарано с тях беше винаги извор на усмивки и зареждащо с положителна енергия. Бях трогната от вниманието, което ми обръщаха и желанието, с което го правеха. Така между нас възникна връзка, която ще продължи в бъдеще. Майката винаги ставаше рано и грижливо сервираше закуска за мен и дъщеря й – Рей-чан, приготвяше ни обяд за училище – обенто, както и вкусни вечери за цялото семейство. Заобичах толкова много японската кухня. Наслаждавах се на вкусната соба, темпура, всеизвестното суши и любимото ми окономияки. В Япония домът се възприема като сакрално място и се оценява жестта, когато някой те покани в него. Радвам се, че аз станах част от такова семейство, което ми се довери. Те направиха парти с всички съседни за моето посрещане. На празненството бях облечена в юката ушита за мен от една съседка, която дойде по-рано, за да ми помогне да я облека. Разгъваше плата внимателно и начинът, по който увиваше дрехата около мен издаваше огромния смисъл, който тя влагаше в традицията. Тази жена, скрила в себе си дълбок житейски опит, ме накара да почувствам истинска чест, че обличам юката и нейният образ се запечата в мен, излъчващ достойнство и уважение. Аз подарих както на другите, така и на нея, малки традиционно български подаръчета и тя се разплака. Трогнах се от стойността, която влагаше в този жест. Колко малко трябва да направим, за да дарим щастие. Можех да прочета благодарността на всички в очите им. И разбрах, че освен типичната им дружелюбност, японците таят огромно уважение към околните. Те ценят любезността и усилията на другите. Беше удоволствие да се запозная с тези хора. Те ме промениха, накараха ме да прогледна извън това, което бях свикнала да виждам до сега.

След партито бях поканена в дома на Сато-сан, за да ми посвири на традиционния инструмент- кото. Това беше момент, който никога няма да забравя. Тя отвори вратите на своя дом и ме дари с удоволствието да се насладя на прекрасните звуци на инструмента. Нежността и вниманието, с които свиреше показваха че не свири с ръцете, а с душата си. Музиката й докосна и моето сърце. Възхищавам се на желанието и отдадеността, с която японците вършат и малките неща в ежедневието и начина, по който се гордеят с миналото си. Още чувах музиката, докато с приятели разглеждахме музея на Едо периода в Япония. Видяхме минималистични макети на стари градове, възстановки на джинрикши и кукли с човешки размер, облечени в прекарасни кимона. Една от тях беше гейша и си представих как някога, жена облечена в същите дрехи е свирела изящна музика на кото. Традиционните японски дрехи, включват много детайли - например винаги лявата страна на дрехата е върху дясната. И макар кимоната и юкатите - летни традиционни дрехи, да са старите им обичайни облекла, по улиците на Киото срещнах момичета, които дори и в днешно време обличат разноцветни красиви юкати и гордо ги носят. В Киото, град - извор на японска история и култура, се почувствах сякаш съм се върнала години назад в Япония. Посетих прекрасния златен храм Кинкакудзи, който е една емблема на Япония. Видях истинска гейша, облечена в красиво кимоно и прецизно гримирана, да пресича грациозно улицата, от двете страни на която под слънцето се напичаха традиционни японски къщи. В Токио също се срещнах със старата Япония, возейки се на джинрикша около храмовете в Асакуса. А последващото пътуване по река Сумида с корабче и разходката в парк Хамарикю ми разкриха нежната и красива традиция на Япония. Беше прекрасно как този парк, съхранил изкуството за подредба на уникалните японски градини беше поместен между многоетажни сгради като едно райско кътче.

От древността японците са ценели природата, а днес от малки са научени да я обичат и да пазят всяко кътче от околната среда. Там улиците винаги бяха идеално чисти, а боклука всички семейства изхвърлят разделно. Заедно с осемгодишното момиченце от приемното ми семейство ходехме на разходки в близкия парк през уикенда, където тя събираше с любов шурци, които свирукаха вечер. Рей-чан обичаше цялата природа и макар да беше израснала във високо технологичен свят, тя не беше напълно заслепена от него, беше запазила своята нежна чувствителност.

Дори в малко момиченце като нея, беше установен баланс между новото и старото. Тя се забавляваше еднакво както когато играехме на модерните Wii игри, така и когато пеехме и танцувахме заедно или се разхождахме сред природата. Това възпитание и култура според мен се дължи не само на добрата семейна обстановка, но и на добре устроените училища които посещават децата в Япония. Убедих се, че образованието им е на високо ниво след като посетих японско девическо училище. В Япония разделението между половете е по-голямо от това в България и много училища са отделно за момичета и момчета. Всички бяха облечени в чисти и спретнати униформи и спазваха строги правила и дисциплина. Разходиха ни из седеметажната сграда, оборудвана с различни спортни салони, богати класни стаи и помещения за изучаване магията на чаената церемония и калиграфия – красив и сложен начин на изрисуване на думите с четка.

Погледнах Токио и от друг ъгъл – качих се на покрива на Роппонги Хилс, от където се любувах на прекрасния залез от преливащи се цветове, а после се насладих на гледката от Токио Тоуър. Огромният град блестеше, всичко се движеше и се променяше. Само очертанията на високия връх Фуджи стояха неподвижни и величествени, открояващи се на фона на червения залез. И там отгоре, гледайки от високо, се зачудих кое от всичките тези неща прави Япония толкова прекрасна. Учителите и внимателни хора ли ме караха да се чувствам толкова добре там? Високите стъклени сгради и технологии, които за пръв път срещях ли ме привличаха толкова или старата им запазена култура и обичаи? Осъзнах, че не е нито едното, а всичките заедно. Най-прекрасното нещо в Япония е хармонията, баланса между всичко, което правят хората там.

В забързаното ежедневие на страна с толкова добре развита икономика и високи технологии, самосъзнанието на японците не им позволява да загубят традициите и обичаите си някъде между небостъргачите. Вършат всичко с чест и достойнство, спазвайки възприетите морални норми и дисциплина. Те остават любезни един към друг и се уважават. Така намаляват напрежението помежду си и всеки продължава своя ден по-спокоен, в така или иначе стресиращото ежедневие. Мисля, че целия свят може да заеме това от тях.

Моето пътуване до Токио, Япония излетя бързо като Шинкансен – неповторимият влак стрела, но аз не се върнах същата. Опитът от Япония, преживяванията и срещите там ме накраха отново да откроя себе си и да разбера, че станах по отворена към новото. Запознах се с хора, които никога няма да забравя и осъзнах, че винаги има какво да се научи, от когото и да е, където и да е. Аз взех най-доброто, което можах от Япония и дадох най-доброто от себе си. Няма друго, което да замени тези прекрасни чувства и емоции. Разбрах със сърцето и с разума си, че „Няма грешно. Няма правилно. Просто е различно.“, каквото беше мотото и целта на програмата. За радост връщането ми не беше краят на моята приказка. Когато приемното ми семейство посети България, тя продължи. А тази част в мен, която се изгради в Япония винаги ще ме кара да искам да откривам повече за нея и да се връщам там.